

Esznek a kígyók

Csöndélet az Állatkertből

Az Állatkertre sötétség borul. A kapukat becsukják. Csak a pávák s a vízimadarak rikoltanak. Egyébként néma csönd.

A homályban megindul egy menet a pálmaház felé. Két tisztviselő és két altiszt bádoggannákkal a kezében. A fülledt vízipalotában kígyók szunnyadnak délszaki lomhasággal az üvegketreceikben. Jelentős esemény van készülőben. Kígyóvetetés. Minden három-négy hétben kapnak enni a kígyók, estefelé, mert csak teljes csöndben hajlandók végbevinni ezt az ünnepléses szertartást. Mi is halkán lépdelünk. Nem beszélünk.

A szolgálak kinyitják a bádoggannák fedelét, s hosszú fogóval pirosszemű, hófehér, eleven patkányt emelnek ki belőle. A kígyók csakis eleven állatot esznek, máshoz hozzá se nyúlnak. A patkány ficánkol-nyivákol. Most az altiszt kis létrára áll, egy pillanatra fölemeli a kobrakígyó üvegketreceének páncélos fedelét, s a patkányt óvatosan a ketreche bocsátja. Egy szemvillanás, a csörgőkígyó méregfogával a patkány derekába kap, majd elengedi. A patkány megmered, egy-két pillanatig úgy marad, aztán hátsó lábait lassan maga alá húzva két lépést tesz, majd rázkódni kezd, mint az, akit sztrichninnel mérgeztek meg. A kígyó nyogodtan néz és vár. Amikor a táplálék már nem mozog, a vékony kis kígyó hatalmas szájával két falásra bekebelezi.

Most az óriás bálványkígyóhoz tesznek be egy szürke belganyulat.

A négy méter hosszú kígyó egyetlen remek, szívdobogtatóan gyors mozgulattal a fiatal állat köré tekergőzik, majd aléltan hanyatlik le vele ketrec mesterséges sziklaföldjére. Úgy fekszenek kábultan még fél óra múlva is, s a kígyó csak azután fog az evéshez, miután a halálos ölelésben már agyonszorította áldozatát.

A vérengző pápaszemes kígyó addig sem vár, míg vége van áldozatának. Ő elevenen nyeli, farkánál fogva, úgy, hogy a kis állat piros szeme még pislog a szájában. Amint nyeli, hosszú nyaka kiduzzad, mint a tyúk begye. Ötöt eszik meg egymás után.

A díszes szarvasbéka tátott szájába kapja, majd rögtön kiengedi a patkányt. Az evickél a vízben, a béka nem mozdul. Mint valami összobor, me-

redten áll. A szolga fogóval kiemeli a patkányt a vízből, s újból a béka szájába teszi. Az rágás nélkül nyeli le egy szemvillanás alatt, s máris olyan megint, mint a szobor.

Most az óriás tigriskígyó ketrecébe tesznek egy fehér nyulacskát. A nyuszin nyoma sincs a félelemnek. Az óriáskígyó egy sarokban fekszik összetergőzve. Fejét fölnyújtja, fullánkját öltögeti. A nyuszi hozzátotyog, szagolgatja, csókolgatja a kígyó piros, hegyes fullánkját. A kígyó visszahúzódik. Talán fél? A nyuszi unja már a dolgot, hátat fordít neki, s kirándulásra indul a ketrecben. A kígyó nem mozdul. Bottal piszkálják, kívülről. Hiába. Emberek előtt nem akar enni. De mi fog itt történni éjjel, a sötétben, ha mindenki eltávozott. Szegény nyuszi még mindig nem sejt semmit. Hátsó lábával dörzsolgeti orrát. Viszket neki. Egy kis bosszúsága lesz.

Most az amerikai feketesikló, a „csendzsel” kígyó kap enni. (Amerikai cserkészek hozták a nyáron.)

A nyugat-indiai boa is halálos öleléssel szorítja magához áldozatát.

Az istenkígyó, amelyik egy szállítmány banánnal került hozzánk véletlenül, olyan izgatott, hogy csaknem kitöri ketrecét.

Mielőtt elmennénk, még egyszer körüljárunk a teremben.

Az anakonda öléből egy fehér állatka talpai merednek fölfelé, a csörgőkígyó már jóllakottan pihen, a pápaszemes egyre izeg-mozog izgalmában, pápaszemeket rak ki a fejére. A bálványkígyó még aléltan fekszik nyuszijával, a szarvasbéka szoborként guggol, az óriáskígyónál még egyre ott botorkál a fehér nyuszi, a sivatagi tobzos gyík pedig fürgén les kifelé a vörhenyes sivatagi homokból. Egy négyzetméternyi valódi Szahara itt egy üvegkalitkában, s a többiben is az őserdő, az őszindulataival, az őszszerelmével, ahol az étvágy és a szerelem még szinte egy, s alig különböztethető meg egymástól.

-i-

1933. november 21., kedd, 8. old.